

Santiago Ramentol, periodista

OPINIÓ

Una espècie en extinció

EL PERIODISME, CONCEBUT com un servei públic de gestió de la informació, entès com una garantia de fiabilitat en la representació de la realitat, està malalt d'una afecció gairebé terminal. I no albiro, ni aquí i ni ara, cap tipus de salvació. Ha franquejat el llinar digital sense haver resolt quin és el seu paper en la societat de la informació. Corre el perill d'esvair-se dins d'un immens oceà d'ofertes electròniques i interactives, dins del qual el paper imprès, la ràdio i la televisió convencionals tenen, segons els experts, data de caducitat. Es mostra desconcertat davant la creació de grans monstres empresarials, que imposen el seus interessos financers (i també polítics) per sobre dels rendiments humans i socials.

Però allò que amenaça més la supervivència del periodisme és el fet que hagi deixat de ser una professió, més o menys regulada per unes normes força difuses, i s'hagi convertit en una mena d'entreteniment irresponsable i festiu. Com que no s'exigeix cap obligació ni garantia, com no es tolera cap norma deontològica, com la col·legiació es considera un destorb, com el títol acadèmic no té cap valor, la tasca periodística està passant a mans dels que criden més l'atenció o la diuen més grossa. Pura tertúlia d'"opinàtica"

"Allò que més amenaça la supervivència del periodisme és que s'hagi convertit en una mena d'entreteniment festiu"

buidia i estèril. Quina diferència hi ha entre molts mitjans i qualsevol grup d'internautes, capaços de generar un diari personal interactiu, un portal o un web? Siguem sincers: cap. Ni tan sols sovint sé qui dels dos és el més fiable. Posats a opinar, que no a infor-

mar, alguns intrusos en la professió, convertits en personatges mediàtics resulten molt més agosarats, entretinguts i galdosos que qualsevol periodista mínimament documentat. Fins i tot, els encarreguem les entrevistes electorals. I les situem entre l'horòscop dels candidats i una conversa banal i generalment masculista amb les seves dones per saber com s'ho fan en el llit. Posats a ser subjectius (l'objectivitat crea urticària), les empreses prefereixen aquells que enarboren el *viva la*

treballar segons els criteris professionals. I fem molt bé. Però, siguem sincers: algú pensa que s'aplicarien els criteris professionals? O potser seriem més vulnerables a les pressions del poder constituït o del director de torn? Molts mitjans privats en són un model.

No concebo el periodisme d'aquesta manera. Crec que és una professió tan digna i amb tanta responsabilitat social com la del metge. El periodista és fonamentalment un gestor de la infor-

mació i del coneixement: selecciona i jerarquitzava la realitat. Converteix els fets que ell ha elegit en notícia en el marc d'un procés complex de classificació i de preferència. I fa el mateix amb cada informació en concret: investiga, examina, esmicola, esbardissa, elimina i reconstrueix.

Observeu la transcendència d'aquesta activitat: intentar reproduir la

realitat i explicar-la. Els mitjans són la base a partir de la qual s'elaboren els escenaris que finalment es projecten en l'àmbit social, polític, econòmic o cultural. Els mitjans fan el paper de *gatekeepers* (guardians de la porta). Decideixen si deixen passar o bloquegen una informació. No ens enganyem: que la informació arribi als ciutadans amb la màxima garantia de veracitat i fiabilitat és el fonament de la democràcia i de la llibertat.

O els periodistes som els garants de la fiabilitat informativa, amb coneixements experts, codis deontològics i col·legis que avalin l'exercici digne de la professió, o formarem part de l'extensa nòmina d'espècies extingides.

Ferran Pous

papa, l'atreviment temerari, per davant d'un professional rigorós. Encara existeixen (és cert) periodistes independents i fiables, però són una càrrega cada vegada més insuportable.

És més. En alguns casos ja no es distingeix entre un periodista i un animador, un predicador fonamentalista o un histèric *paparazzi*. En definitiva, l'activitat dita periodística exhibeix, en bastants mitjans, una realitat fracturada i desarticulada que no sol coincidir amb la realitat.

Reclamem que desapareguin les quotes de temps electorals en els mitjans públics. Exigim que ens deixin